

Üllői úti színház, Hegedűs: a fejtetőm!

Ferencváros- Haladás VSE 2-2 (2-1)

(Az 56. percben félbeszakadt)
1983. október 1., Üllői út, 7000 néző
Jv.: Búki

FTC: Zsiborás – Szántó, Dózsa,
Judik, Jancsika – Ebedli, Bánki,
Pogány – Murai, Koch, Pölöskei

Haladás: Hegedűs – Kiss, Vörös,
Fitos, Preszeller – Nagy, Hegyi,
Papp, Dobány – Schröter, Szabó

Gólszerzők: Bánki (15.),
Pogány (19., 11-esből), Nagy (39.),
Fitos (54.)

Az 1983–1984. évi bajnokság

1. Bp. Honvéd	30	19	6	5	63-24	39*
2. Rába ETO	30	14	9	7	66-58	37
3. Videoton SC	30	16	5	9	47-31	37
4. Újpesti Dózsa	30	12	11	7	49-33	35
5. Tatabányai B.	30	13	9	8	40-37	35
6. Vasas SC	30	14	5	11	46-40	33
7. Zalaegerszegi TE	30	11	8	11	38-37	30
8. MTK-VM	30	10	9	11	39-44	29
9. Szegedi EOL AK	30	10	9	11	42-44	29
10. Pécsi Munkás SC	30	8	12	10	36-38	28
11. Csepel SC	30	9	9	12	36-43	27
12. Ferencvárosi TC	30	9	9	12	43-44	27
13. Haladás VSE	30	10	6	14	29-42	26
14. Volán SC	30	7	10	13	42-54	24
15. Nyíregyházi WSC	30	7	8	15	28-47	22
16. Diósgyőri VTK	30	2	9	19	25-53	13

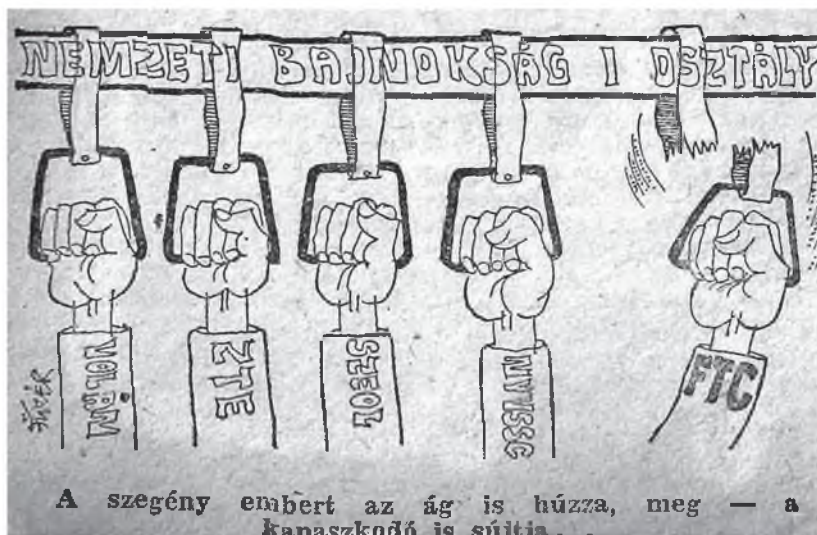
* A Bp. Honvédtól öt büntetőpont levonva

Ha Arany János 120-130 évvel később születik, talán nem (csak) azt veti papírra, hogy „Repül a nehéz kő: ki tudja, hol áll meg?” Akkor azt is tudta volna, hogy a Ferencvárosnak is volt Toldija... Mindenesetre 1983 októberében nem a nehéz kő, hanem a metrófogantyú repült – s ma sem tudjuk igazán, hol állt meg. A Ferencváros–Haladás mérkőzés botrányba fulladt, s mindmáig, ha akár Hegedűs Péter kapus neve, akár a metrófogantyú szóba kerül, a legtöbb szurkoló (sőt: talán mindenki) erre a mérkőzésre gondol.

A szombathelyiek önbizalommal telve érkeztek az Üllői útra. Részben azért, mert jó csapatuk volt, a kezdő tizenegyből Fitos József, Preszeller Tamás és Nagy József később válogatott lett, Szabó Ferenc addigra már megjárta a Ferencvárost, Dobány Lajos az előző idényben megszerezte az NB I. gólkirályi címét, míg Vörös Csaba és Hegedűs Péter a posztján ugyancsak az élvonal legjobbjai közé tartozott.

Az akkor a harmincadik születésnapjához közeledő, rutinos kapus különösen nagy önbizalommal várta a mérkőzést. Szűk másfél évvel e találkozó előtt, a két csapat azt megelőző utolsó Üllői úti bajnokiján szenzációsan védett, oroszlánrészt vállalt a Haladás meglepő 1-0-s győzelméből. Tízes osztályzatot kapott a Népsporttól. (Páncsics Miklós, Rapp Imre, Szabó Ferenc, idősebb Dárdai Pál, Fazekas László, Fekete László, Vágási Sándor, kétszer Nyilasi Tibor, Veréb György érdemelte ki előtte a legmagasabb érdemjegyet.)

A Fradi nem volt jó sorozatban, a Vas megyei születésű, 1961-ben éppen a szombathelyi klubból a IX. kerületbe igazolt, hajdani világválogatott, kétszeres olimpiai bajnok jobbátvédből lett edzője, Novák Dezső irányításával a Haladás elleni bajnokit megelőző nyolc találkozójaiból csak a Nyíregyháza ellenit nyerte meg. A Fradi szégyenszemre az utolsó helyen állt a mérkőzés előtt a táblázaton.

Füzér József grafikája
a mérkőzés másnapján,
a Népsportban jelent meg

Ám aztán úgy kezdte a mérkőzést, mintha minden játékosa élete formájában lenne. Az első húsz percben már 2-0-ra vezetett, miután előbb Bánki József értékesítette Pogány László remek kiugratását, majd a balszélső gólra váltotta a Koch Róbert által kiharcolt büntetőt. Akkor úgy tűnt, az előzetes aggodalmak ellenére az idény egyik legszimább mérkőzését játssza a Fradi. A hétezres publikum szinte

A Képes Sportban Farkas József képriportja idézte fel a legizgalmasabb jeleneteket

tűzbe jött, miután kedvencei – különösen a támadásokat szervező Ebedli, Bánki, Pogány trió, valamint elől Koch – egyre-másra vezették a látványos akciókat. A 39. percben váratlanul szépített a Haladás: a később a mexikói világbajnokságon részt vevő keretbe is bekerült Nagy József, egyéni alakítása végén, két védőt, Jancsikát és Judikot is kicselezve élesen a lécc alá vágta a labdát. (Az akció szereplőiről csak két gondolat. Az egyik: Jancsika Károly, a Fradi volt sziklakemény bekkje egy idő óta eltűnt a nyilvánosság szeme elől. Ch. Gáll András néhány hete „megtalálta”: Las Vegasból keltezett egyik anyagában szerepelt az 58 éves, egykori egyszeres válogatott futballista, aki immár évek óta a szerencsejátékok Mekkájában, egy kaszinóban dolgozik. A másik: talán egyetlen más élvonalbeli klub játékosainak gyermekeiből sem lett annyi ismert futballista, mint a Haladáséból. Halmosi Péter, Király Gábor, Nagy Gábor, Stieber Zoltán – csak négy vasi származású NB I-es, vagy éppen légiósként válogatott játékos, akinek édesapja a hetvenes vagy a nyolcvanas években a Haladásban futballozott. De játszott az élvonalban, aztán bíró lett Szarka Zoltán azonos nevű fia, míg a mostani tartalékkapus, Mursits Roland nagypapja szerepelt a „Hali” első csapatában.)

De vissza a mérkőzéshez: a második félidő elején Fitos József kiegyenlített. Érdekes, hogy a partjelző (akkor még így nevezték a mai „asszisztenst”) lejt jelzett a támadásnál, Büki László, a találkozó játékvezetője azonban felülbírálta, s engedte tovább az akciót, illetve megadta a gólt. Attól kezdve a szombathelyiek csak azt várták, mikor lesz már vége a mérkőzésnek. De azt ők sem gondolták, hogy ilyen hamar.

Az 56. percben, miközben a labda a Ferencváros térfelén pattogott, hirtelen csak azt lehetett látni, hogy Hegedűs Péter, a vendégek kapusa fájdalommal arccal a földön fekszik, a fejét fogja. Mellette pedig egy metrófogantyú. . . Büki László, a mérkőzés játékvezetője azonnal odarohant, megnézte a „sérültet”. „Szóltak a játékosok, hogy Hegedűs összerogyott. Odaszaladtunk, s találtunk mellette egy metrófogantyút. A kapus azt mondta, hogy megdobták. Megnéztük a fejét, valóban pirosságot lehetett látni a füle mögött, de nekem valahogy nem volt egyértelmű a helyzet, valami sántított” – emlékezett vissza Büki a történetekre két és fél évtizeddel később, a Vas Népe újságírójának, Török Tibornak.

A meccs egyik szereplője, Bánki József – későbbi népszerű újságíró, mostanság a Digisport szakértője és a Zöld és Fehér című Fradi-magazin főszerkesztője – a saját lapjában nemrégiben ugyancsak felelevenítette a történeteket: „Pozsonyi Lajos, az FTC legendás fotóriportere hiába állította eskü alatt, hogy a metrófogantyú nem találta fejen a vendégek kapusát. Mindezt a játékvezetőnek és az eset közelében elsőként megjelenő Ebedli Zolinak is jelezte, a Fradi vagány karmestere feleslegesen érvelt Büki Lászlónál, a bíró egyszerűen zavarba jött. Ráadásul a Zala megyei sípmestert elkezdte verbálisan „oltogatni” a vasiak négy rutinos labdarúgója, az FTC korábbi centera, Szabó Ferenc, valamint Vörös Csaba, Hegyi Imre és Dobány Lajos. Utóbbi éppenséggel már a fegyelmi szabályzat egyes cikkeleit és a szankciókat is sorolta a gyepen az egybegyűlteknek.”

Az említett cikkben Hegedűs Péter bevallotta, hogy nem dobták meg: „Előjáróban annyit, hogy a metrófogantyút bedobták a pályára. Ez azért fontos, mert idővel az is felmerült, hogy én vittem magammal, erre kapásból azt válaszoltam, hogy Szombathelyen nincs metró, de már villamos sem. Az ominózus meccsen egyébként nagyon jól játszott a Fradi, az első félidőben akár öttel is mehettek volna a zöldek, aztán Nagy Józsi a szünet

A nyolcvanas évek közepének Haladása. Felső sor, balról: Czeczeli Tamás, Márkus Gábor, Bognár Zoltán, Gyurmánczy János, Pásztor Ferenc, Nagy József, Hauzer Tibor, Hegedűs Péter. Középen: Rátkai László vezetőedző, Fitos József, Szalai István, Schróter Béla, Vörös Csaba, Vörös Imre, Pados József, Papp István, Tebeli György gyúró. Elöl: Görög István, ifj.Szarka Zoltán. Horváth Imre, Topor Antal, Domján István, Marton Róbert, Hevesi János.

**Hegedűs Péternek
„láthatóan” nagy a baja**

előtt nem sokkal szépített, majd a második féldő elején Fitos egyenlített. Ez nekünk csodás eredmény volt, s ekkor a lelátóról már gazdagon kaptam krumplit, gesztenyét, többnapos zömlét, majd érkezett a fogantyú, amely súrolta a vállamat. A labda éppen a másik térfélen járt, én meg gyorsan összeestem. Azonnal körbevettek a társaim, majd az egyik okos kitalálta, hogy nyomot kellene produkálni. Pecsemre ezt masszörünk, a korábbi súlyemelő, Tebeli Gyuri vállalta el, aki akkorát ütött a fülem mögé, hogy két nap múlva is csak kóvályogtam. Ezt a jókora dudort és vérömlenyt látta a játékvezető is. Ahhoz már senkinek nem volt esze, hogy megnézzék a mezemet, amelyet átszakított a berepülő kapaszkodó. Abból egyértelműen következett volna, hogy nem talált fejen a fogantyú. Ezt követően több tárgyalás és helyszíni vizsgálat következett, a katonai ballisztikai szakértő meglehetősen utálhatta a Fradit, mert a klub véleményével ellentétben váltig állította, hogy bizony át lehetett dobni a hálón a tárgyat. Soha nem felejttem el, egy évvel később újra az Üllői úton játszottunk, és amikor a Springer szobornál a kivonuláshoz készülődtünk, a játékvezető megkért, hogy bontsam szét a törülközőmet, nehogy a pályára vigyek valamit. Az eset egyébként alaposan megváltoztatta a megítélésemet a Fradi-tábornál is, hiszen már nem a

»Szervusz, paraszt«, hanem a »Szervusz, színész« köszöntés járt nekem a Nagyvárad tér felőli kapunál. Ezt a vendégkapusok közül rajtam kívül senki sem mondhatja el magáról s nem is bántódtam meg ezen, inkább mosolyogtam rajta. Hiszen a rigmus nem is állt távol az igazságtól...»

A mérkőzésről a Népsportot tudósító legendás szakíró, Németh Gyula nem foglalt állást azzal kapcsolatban, hogy megdobták-e a kapust. De beszámolt arról, micsoda izgatott rohangelés jellemezte a mérkőzés lefújása után az öltözők környékének hangulatát. „Hegedűs szédülésről panaszkodott, Juhász dr. (Az FTC orvosa – a szerzők.) és az igazságügyi orvosszakértő is úgy találta volna helyesnek, ha a kapust kórházba szállítják, de erre végül nem került sor, mert a szombathelyiek saját felelősségükre autóbuszra ültették és hazaszállították. A háborgó nézők egy részét nehéz volt szétosztatni a klubház elől.”

A labdarúgórovat akkori helyettes vezetője sajnálta a Fradi játékosait, akiktől a fogantyút bedobó szurkoló talán a győzelem lehetőségét vette el. Németh Gyula helyesen vélte, s azt is sugallta az írásban: ha nem dobja be valaki a metrókapaszkodót, nincs botrány. „Nem furcsa, hogy valaki egy ilyen fogantyú birtokosaként érkezik a nézőtérre? Vajon milyen gondolatokkal, vajon mit tervezve szakította le, s hozta ki magával az Üllői útra? Feltehetően eleve a rendbontás szándékával. A jóérzésű szurkolók nyomban lefűlelték a botrányozót, és átadták a rendőrségnek. A vihar azonban mégis kitört, s a percek múlásával idegfeszítő légkört teremtett. A szurkolók egy csoportja elkeseredésében nem tárgított a klubház elől, s néhányan kőzárport zúdítottak (Mégis csak repült a nehéz kő... – a szerzők.) a bejáratra.”

Büki László évtizedek múltán is úgy gondolja, nem tehetett mást, mint hogy lefújta a mérkőzést. „A pálya közepén várakoztunk, a közönség tüntetett – idézte fel a történeteket a Vas Népe már említett cikkében. – Havasi Mihály, a Fradi technikai vezetője azt mondta, nehéz dolgunk lesz, ha félbeszakítjuk a találkozót. De nem tehettem mást, lefújtam, majd később többoldalas jelentést készítettem a történetekről. Büszke vagyok arra, hogy olyan alaposra sikeredett, hogy nem is kellett a fegyelmi tárgyalásokra Budapestre utaznom.”

A fentiekből egy lényeges „apróság” kiolvasható: a találkozó játékvezetőjének meghívását nem látta szükségesnek a fegyelmi bizottság. Büki László beírta ugyan a mérkőzés után a jelentésébe, hogy a kapus füle mögött duzzanat volt látható, ám a fegyelmi bizottság nem látta teljes mértékben bizonyítottnak, hogy a fogantyú eltalálta Hegedűs Péter fejét. Dr. Rákli Kálmán, a Haladás szakosztályelnöke a versenykiírásból idézett, amely „tettlegesség” esetén, függetlenül az aktuális mérkőzésállástól, a két pontot a véten csapatnak ítéli. De mi a tettlegesség? Ha a játékosok vagy játékvezetők valamelyikét bármilyen tárggyal megdobják.

A fegyelmi bizottság végül salomoni döntést hozott. A mérkőzést 2-2-vel igazolta, ugyanakkor pénzbüntetéssel és pályabezárással sújtotta a Ferencvárost. A szankció alapján a Fradi a két következő „hazai” mérkőzését vidéken, legalább 50 kilométernyire a fővárostól kényszerült megrendezni. Előbb Kecskeméten 2-0-ra kikapott a ZTE-től, majd Gyöngyösön 3-0-ra nyert a DVTK ellen. A félbeszakított mérkőzés emléke még hosszú ideig élt a szurkolókban. Büki Lászlót esztendőik múltán, amikor a budaörsi sportnapokra hívták meg mérkőzéseket vezetni, a helyi Ferencváros-szurkolók egy cukrásztársuk jóvoltából metrófogantyút ábrázoló tortával lepték meg.